На старій березі тато прилаштував гойдалку.

— Я перша буду гойдатися! — схопилася за вервечки[1] Тетянка.

— Ні, я! — заперечив Тарасик.

— Оце так! — спохмурнів тато. — Хіба я для того робив гойдалку, щоб ви сварилися? А разом ви не можете?

І підсадив на гойдалку Тетянку і Тарасика. Як розгойдалися — аж до неба. І хата, і вишеньки з ними гойдаються.

— Гойда, гойда, гойдарики! — придумувала Тетянка пісеньку.

Песик Жучок під березу прибіг.

—Гав, гав! — бач, теж на гойдалку проситься. Узяли і його.

— Няв! — а як же я, мовляв? Це кіт Рудько стрибнув прямо на березу з даху. І Рудька взяли.

Тато щось майструє у дворі й задоволено на гойдалку поглядає.

А мати просить: "Та не впадіть же, не забийтеся!". Усе-таки впали. Але боляче не було. Тільки Рудько занявчав, бо йому хвостика придушили.

[1] Вервечка — тут: один з мотузків, на яких підвішено гойдалку.